

ערפאת: נחום תקום

היא לא נקפה אצבע כדי לעזור לערפאת בימיה הקרובים: לא עזרה לערפאת בפועל, לא ררשה מסוריה לחדול, לא הביעה אף תמיכה מילולית בהנהגת אש"ף. רק בשבוע השלישי, כאשר התעוררו במוסקווה ונכוחו לדעת כי המיתקפה הסורית נכשלה, החלה מוסקווה משמיעה בחציפה דיברית תמיכה לערפאת. תוך לטיפות מילוליות לסוריה. לנציג אש"ף ניתן לערוך ביקור במוסקווה. בעיקבות זאת נקטו גם המפלגות הקומוניסטיות במרחה, ורקח בניניהן, עמדה דומה.

● מדיניות ערב התעוררו לפעולה דיפלומטית רק אחרי שהתברר כי ערפאת לא נפל ולא הובס. מישלחת של האופוזיציה המצרית ביקרה בטריפולי. ממשלת מצרים הביעה תמיכה בערפאת, ונראה כי גם שלחה לו סיוע מעשי כלשהו, באוניות שעברו בעד המצור הישראלי.

● פעוריה ובנות-ביתה במדי נותה-מיפריץ פתחו בשלב זה ביוזמה כדי לנסח הסדר של הפסקת-אש. בשלב זה היתה-סוריה מזכנה להיענות ליוזמה זו. האש"ף אל-אסד הביז כי המיתקפה נכשלה, וחיפוש מוצא של כבוד. תחילה לא הביז ג'יבריל מה מתרחש. בעוד שרמשק כבר ויתרה על המישחק, הוא המשיך להשמיע דיברייזורה על סירובו להיענות ליוזמה הסעודית. די היה ברמז רק ממוסקווה, כדי לתסות לו את הפה.

● כישלון סורי מעושל

כ ל זה הוכיח כי ההימור של ערפאת, ערב הקרב, היה נכון. הוא חיפה את נפשו וחזר לטריפולי, כדי לחזק את לב אנשיו ולמקד את תשומת-לב העולם בקרב הגורלי. יתכן שמול עדיפות-הכוח העצומה של הסורים וגורריהם היה הצבא הפלסטיני בטריפולי נשבר, לולא העמיד ערפאת את עצמו בראשו. נוכחותו של ערפאת כסמל חי של העם הפלסטיני, וניהולו המוכשר של הקרב בידי המפקד הפלסטיני, וזיר אל-חיליל ("אברג'ה-אד"), הציל את המצב.

אברג'ה-אד כילכל את מעשיו בצורה נבונה: הוא סירב להילחם בשטח הפתוח, שם היתה לסוריה עדיפות בנשק כבד. הוא פנה את המחנה המרוחק (נהר-אל-ברד), ניהל קרב מאסף במחנה הקרוב (בדאוו), והתרכז בטריפולי, שם יכלו הכוחות הפלסטיניים להילחם בתנאים הטובים ביותר עבורם: קרב פנים-אל-פנים. בקרב כזה היתה מגטרלת עדיפות הנשק הסורי, ואילו מוראל הלוחמים היה מכריע. הצבא הסורי, כמו צה"ל לפניו, נרתע ממילחמה בעיר.

טריפולי, כמו ביירות לפנייה, לא הפכה מצודה פלסטינית. כלי-התיקשורת המאוכזבים ניש ראל ובמערב ימשיכו לתאר את תוצאת הקרב כמפלה לערפאת. יציאתו הצפויה מטריפולי עשויה לשמש בעיני בורים כהוכחה לכך.

האמת היא הפוכה. יש למרוד את תוצאותיה של מערכה על פי היעדים אשר התקופ רצה להשיגם.

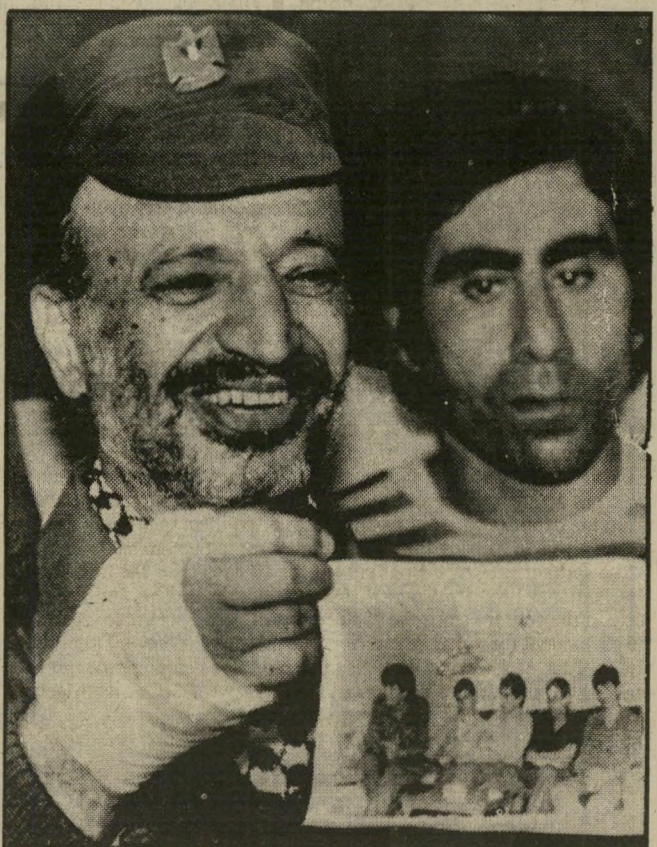
הסורים וגורריהם רצו:
● להרוג את אסר ערפאת, כדי להשליט באש"ף את אחד מסוכניהם.

● לחסל את הצבא הפלסטיני באזור טריפולי, או להעבירו לשירותיהם.

● לשבור את אש"ף העצי מאי, ולהשאיר את גרוריהם (גיבריל, אבר-מוסה ושות' פיהם) כנציגות הפלסטינית הבילעדית.

(המשך בעמוד 69)

התגלה במערומיו: קנוניה של קומץ עסקנים ומפקדים, שמכרו את נישמתם לסורים, ושנתרו ללא תומכים. בשם אויבי ערפאת מדבר עתה אחרת ג'יבריל, סוכן גלוי של לוב וסוריה, שאינו שייך כלל לפת"ח אלא מחזיק

ערפאת עם תצלום השבויים הישראליים השמועות על הסוף. מוקדמות מאוד!

באירגוני-טרור ועיר של כמה מאות חברים. נראה כי הוא משמש עתה כקומיסאר הסורי במחנה הפלסטיני.

● "העולם כולו נגדנו"

קריאה הבלתי-ינכונה של המי פה הצבאית, יחד עם מישאלות הלב הכמוסות, גרמו במשך שלושת השבועות הראשונים של מילחמת טריפולי לחשיפת פרצופיהם האמיניים של כמה וכמה גורמים. היא גילתה אמת ששזטה: במאבק על חייהם עומדים הפלסטינים לברם, כמו שעמדו בשעתו היהודים. האימרה "העולם כולו נגדנו" היתה נכונה גם הפעם.

● האמריקאים הודיעו שערפאת מחוסל, ונתנו יד חופשית לממשלת-שמיר להמשיך בהתנחלויות. הם גם קראו למלך חוסיין להצטרף לתהליך השלום, בתנאים של כניעה. כזה לא היתה אפשרות.

● מממשלת-ישראל רקרה על קיברו של ערפאת, הודיעה שאש"ף מחוסל סופית. היא התכוננה לגדל קבוצה של קוויזלינגים בגדה, קראה לחוסיין להיכנע (להצטרף לתהליך השלום בלי תנאים, בלי הפסקת ההתנחלויות, ותוך ידיעה כי ישראל מתכוננת לספח את הגדה). מנהיגי המערך קראו לחוסיין להיכנס למשא ומתן, אחרי שאש"ף נעלם מן הבמה. גם כזה לא היתה אפשרות.

● ברית-המועצות, שסיפקה לסוריה את הנשק שהופעל נגד ערפאת, שמרה על שתיקה טוטאלית.

טינים ויהרסו את המוראל שלהם. הם טעו.

תוך כדי כך קרה משהו מעניין, שרק מעטים שמו לב אליו. אבר-צאלה, אבר-מוסא וחבריהם, "מורדי" פת"ח, כאילו נעלמו מן המפה. "מרד" בפת"ח

כמו שרון בכיירות, הסתפקו הסורים בהפגזות-תופת. אך בכיירות כבר הוכח כי חיילי הצבא הפלסטיני מסוגלים להחזיק מעמד בהפגזה כזאת, וכי גם האוכלוסיה המוסלמית המקר מית לא תקום על אחיהם הפלסטיניים בשעת צרם. אחרי שלושה שבועות של אשיתופת היה המוראל של מגיני העיר הנצורה גבוה יותר מאשר בראשיתם.

כיבוש טריפולי היה אפשרי רק בלחימה מבית לבית ומרחוב לרחוב, כאשר לפלסטינים אין מה להפסיד, גם אל הקיר, דרכי-הנסיגה שלהם מנותקים, וכל אחד מהם יודע שהוא מגן על עמו ועל מנהיגיו, המתחלקים עימו בסכנה.

בתנאים כאלה, ההסתערות היתה עולה בקורבנות עצומים לתוקפים. היא היתה נמשכת זמן רב. גורמת להרס אדיר ומעוררת את המוונים בעולם הערבי להתקוממות נגד סוריה וגרר ריה.

ההגיון הצבאי-המדיני אומר שאין הרב אפשרי. זה היה ברור כבר לפני שבועיים - כפי שקבע כבר אז "העולם הזה".

הישראלים, האמריקאים וגם הסוכייטים לא היו מוכנים או מסוגלים להביז זאת. הם הקשיבו לדיבריי-ההבל של גיבורי-הפה, אחר ג'יבריל ועמיי תיו, שהפרו את הכלל התנ"כי העתיק: "אל יתהלל חוגר כמפתח". עצה זו, שניתנה לפני 2600 שנים לשליט סורי אחרי, היתה יפה גם הפעם. אבל הסורים התעלמו ממנה. הם קיוו שדיבריי ההתפארות ישברו את התנגדות הפלס-

שהתבצרו בעיר טריפולי, לא נפגעו כלל.

6000 לוחמים, בעלי ציוד מספיק ומוראל גבוה, המתינו שם להסתערות הגדולה והמכריעת - שלא באה.

לפני שלושה שבועות הספידו את סר ערפאת, רקרו על קיברו והביעו תרעם המלומדת על המצב שנוצר "חרי ערפאת", בעיקבות ירידתו של "הפאת מן הבימה".

השבוע היה ערפאת חי וקיים - חי אדו וקיים מאוד, גופנית ומדינית. כמו בסעמים רבות בעבר, רף מנהיג אש"ף את הקלטים. מו הצעצוע, "נחום תקום", הוא ש על רגליו.

בטריפולי המופגזת הוא ניהל את משא-המתנה עם ישראל, הגיע עימה די הסכם ואף כיצע אותו כלשונו ורוחו (ראה עמודים 8-10). הוא נטלם כמנצח, מחייך ובוטח בעצמו, שהוא מחזיק בידיו את תצלום שבויים הישראליים ששוחררו על-

י. העולם התרשם מן היחס ההומאני ל אש"ף לשבויים אלה, גם בתנאים קשים ביותר.

כדמשך השתתק אויבו המושבע, אפס' אל-אסד, ולפי שמועות שונות גבק עם המוות. המישטר הרוזני טורי היה עסוק בראגה לעתידו.

אחר ג'יבריל, איש-השרירים אשר שריר העיקרי בגופו הוא הלשון, שכח ז דיבריהרהב שלו ונאות לקבל את נאי שביית-הנשק, שהוכתבו על-ידי וסיד הסעודי, בהסכמת הסורים. ובעיתוני המערב, שהגנו לפני בויעים את סופו של יאסר ערפאת מו עיתוני ישראל, החלו מופיעות זנוניות הראשונות של מחשבה שנית. בת עיתוני בריתו בעיתון אמריקאי החשוב, "לוסיאנג'לס זיימס": "כמו מארק טוויין, יכול יה יאסר ערפאת להגיד על שמועות על מותו: הן מוגזזות מאוד!"

● "אל יחלה" חוגר כמפתח"

ל המילחמות מוכרעות, בסר פו של דבר, בשרדה-הקרב, כך גם ילחמת-טריפולי, 1983.

הרבה אינדיבידואלים היו נמנעות מדינאים ולעיתונאים, אילו ידעו קרוא את מפת-הקרב. אבל הציפיה גפילת ערפאת היתה כה חזקה, עד כי משלות וכליית-יקשורת כאחד האמינו פיטפטיים ה"מורדים", ברמקולים של משק, מבלי להסתכל היטב במפה. הסתכלות במפה לימדה כבר חרי הקרב הראשון כי המית' פה הסורית נחלה כישלון מזור.

על סמך ניתוח זה הודיע העולם זה (2411) כבר לפני שבועיים, תחת כותרת "טריפולי: התפנית". האפס' ל-אסד נכשל בטריפולי כשם אריאל שרון נכשל בכיירות, ומאותן זיכות.

הסיכוי של אויבי ערפאת היה טמון ילו במילחמת-בוק: הסתערות מהירה על העיר טריפולי וכיבושה, לפני כוחות אש"ף יכלו להתארגן להגנה יגלה.

הסורים וה"מורדים" לא העזו עשורת זאת.

תחת זאת התקדמו בככדות ותפסו חילה את השטח הפתוח שבין ריפולי ובין מחנות-הפליטים ממוחה. ככשו" את מחנה נהר-אל-ברד, רפנה בעוד מועד על-ידי כוחות פפאת, כדי למנוע את כיתורם. הם תחילו להילחם על מחנה אל-ברדאוי. הם כוחותיו העיקריים של ערפאת,

אל-אסד השמועות על המחלות אינן ברורות

דבר אחאב מלך-ישראל אל בן-הדד מלך-ארם (מלכים א' כ').